

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem

ve věci žalobce **K. S.**, nar.,
státní příslušnost Indická republika,
zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou,
sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2024, č. j. OAM-19/ZA-ZA12-D07-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o nepřipustnosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a řízení bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Státem příslušným k posouzení žádosti byla podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ nebo „nařízení“) určena Italská republika.
2. Žalobce namítl porušení § 2 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, porušení § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil dostatečně stav věci vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), v souvislosti s § 12 písm. b) zákona o azylu, § 14a zákona o azylu. Dále měl být porušen § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, rozhodnutí nelze považovat za přesvědčivé, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Evropská úmluva o lidských právech.
3. Žalobce je státním příslušníkem Indické republiky, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal v ČR i EU poprvé. Na území Evropské unie vstoupil žalobce na základě krátkodobého turistického víza uděleného Itálií. Poté jel do Chorvatska a následně byl dopraven do ČR. Je vdovec a žil v partnerském soužití s mladší dívkou. V listopadu 2022 při svatebním obřadu došlo k jeho fyzickému napadení ze strany rodinných příslušníků jeho partnerky. Důvodem bylo jeho předešlé manželství, dvě děti, které se z manželství narodily a v neposlední řadě i věkový rozdíl. Podstatnou roli zde hrálo i náboženské vyznání celé rodiny partnerky - sikhismus.
4. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Nesouhlasí se žalovaným, že azylový systém v Itálii nevykazuje znaky porušování základních lidských práv. Žalovaný opírá toto posouzení o Informaci OAMP ze dne 31. 7. 2023, která je však již s ohledem na přijetí dohody mezi Italskou republikou a Albánií neaktuální. Tato dohoda přenáší vyřizování žádostí o azyl mimo hranice Itálie na základě dohody s Albánií na její území a je považována za porušení mezinárodního práva. Budovaná azylová střediska v Albánii se jeví jako prostředí, kde nebude dostatečně zaručena ochrana procesních záruk a azylových práv v souladu s právem EU. Amnesty International provedla rozsáhlou analýzu, která jednoznačně vyjádřila negativní dopady toho postupu. Pokud je hlavním cílem EU společné azylové řízení, je posouzení kritérií, podle kterých se určuje stát příslušný k posouzení žádosti, překonané. Poukázal na možnost členských států odchýlit se od kritérií příslušnosti. Nepřezkoumatelnost žalobce spatřuje v nedostatečném posouzení stavu věci při současném zvážení čl. 17 nařízení Dublin III. Dle žalobce byť je čl. 17 odst. 1 Nařízení fakultativním ustanovením a dává státům širokou posuzovací pravomoc, kterou neomezuje žádnými podmínkami, nelze k žádosti přistoupit bez hlubšího zkoumání důvodů. Žalovaný nenalezl žádné důvody pro aplikaci článku 17, neboť shledal, že žalobce nemá k České republice žádný bližší vztah a jeho znalosti jsou získané zprostředkovaně. Dle žalobce však žalovaný jeho důvody blíže nestranně nezkoumal a omezil se pouze na formalistický výklad nařízení.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce byl držitelem italského víza vydaného dne 27. 10. 2023, kdy v návaznosti na to byl aplikován čl. 12 nařízení. Dne 10. 1. 2024 požádal žalovaný Itálii o převzetí příslušnosti k posouzení

žádosti a dne 26. 1. 2024 obdržel její souhlas, přičemž nebyly zjištěny žádné zásadní nedostatky italského azylového systému (viz Informace MZV ze dne 15. 3. 2019).

6. Usnesením ze dne 24. 5. 2024 vyzval soud žalovaného k vyjádření k rozhodné žalobní námitce týkající se nedostatků azylového systému v Itálii, konkrétně k dohodě mezi Itálií a Albánií ohledně transferu žadatelů o azyl do Albánie, neboť ve vyjádření k žalobě se žalovaný k této žalobní námitce nevyjádřil. K výzvě žalovaný sdělil, že dohoda mezi Itálií a Albánií se má týkat migrantů ze zemí v Itálii označených jako bezpečné země původu, kteří by po záchraně na moři mohli být převezeni do středisek pro zrychlené řízení na území Albánie, která dosud však nejsou otevřena. Dále žalovaný sdělil, že Indie není Itálií označena za bezpečnou zemi původu a žalobce nebyl migrantem zachráněným na moři, tudíž by se transfer do Albánie na něj nevztahoval. Usnesením ze dne 4. 6. 2024 soud znovu vyzval žalovaného, a to k předložení předmětné mezistátní dohody. Žalovaný sdělil italské webové stránky s tím, že dohoda mezi Itálií a Albánií včetně vyhlášky o seznamu bezpečných zemí původu je veřejně dostupná v Úředním věstníku Itálie, přičemž výklad italské legislativy mu nepřísluší.

7. Při jednání soudu byl přítomen žalobce, jeho právní zástupce a 2 tlumočníci zajištění žalobcem, tlumočník z jazyka českého do jazyka anglického a tlumočník z jazyka anglického do hindštiny. Právní zástupce žalobce uvedl, že žalovaný nepředložil text rozhodné zákonné úpravy - dohodu mezi Itálií a Albánií v českém jazyce, resp. s ověřeným překladem do českého jazyka, pouze odkázal na italské znění zákona, kdy žalobce ani jeho zástupce italský jazyk neovládají. Úředním jazykem soudního řízení je český jazyk a ústřední orgán by měl být schopen zajistit překlad rozhodné právní úpravy, text mezinárodní dohody nelze dovozovat z novinových článků. Dále zástupce žalobce uvedl, že dle zprávy Amnesty International se předmětná dohoda vztahuje na ty, co ztroskotali nejen u pobřeží Itálie, ale i stovky km od pobřeží Itálie, tedy v mezinárodních vodách, jde o export evropské územní jurisdikce na území země, která není členem EU, proto lze pochybovat o tom, že by Itálie neporušovala mezinárodní práva, tudíž je italský azylový systém minimálně komplikovaný. I když se týká žadatelů nalezených na moři, demonstruje to, že italský azylový systém není standardní, jestliže žadatele o azyl exportují na území mimo EU, kde lze obtížně vymáhat evropskou jurisdikci. Dle žalobce samotné nestandardní řešení exportu evropské jurisdikce mimo EU prokazuje nestandardní povahu italského azylu systému jako celku. Obava žalobce ze sikhů v Itálii je dána jejich častým výskytem v Itálii. Rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelné i ve směru hrozby od sikhů.

8. Žalovaný při jednání uvedl, že žalobce přicestoval letecky do Chorvatska na základě italského víza, dohoda mezi Itálií a Albánií se na žalobce proto nevztahuje.

9. Ze správního spisu soud zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.

10. Žalobce ke své žádosti sdělil, že se hlásí k haryánské národnosti, je hinduista, politické aktivity žádné neměl. Je vdovec a má dva syny, kteří žijí v Indii. Cestoval do Istanbulu, Chorvatska a následně do ČR. Lidé, kteří jej poslali do ČR, mu vzali cestovní pas, ten je nyní v Chorvatsku. K cestě měl vízum, neví, jakým státem bylo vystaveno. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je, že v roce 2022 měl přítelkyni a chtěli se vít. Otec dívky byl starostou ve vesnici, bratr byl členem komise, která vydává přiděly potravin. Rodině dívky se vztah nelíbil a se svatbou nesouhlasili. Dívce bylo 28 let, byl tam věkový rozdíl. Také se jim nelíbilo, že žalobce již byl jednou ženatý. Na svatbě v listopadu 2022 byl

žalobce zbit rodinnými příslušníky dívky a poté byl hospitalizován v nemocnici, poté jej ještě asi 4 x napadli. Poté se rodina usnesla, ať odjede do zahraničí.

11. Při pohovoru uvedl, že cestovní doklad předal bratranci, který se dohodl se zprostředkovatelem, poté žalobce vycestoval. Následně bylo žalobci žalovaným sděleno, že vízum, které obdržel, bylo italské. Do ČR přijel, protože slyšel, že zde je dobrý život. V Itálii nikdy nepobýval, raději by zůstal v ČR. Bojí se, že v Itálii by mohli být sikhové, přičemž jeho dívka totiž byla sikhského vyznání. Rozhodnutí bude respektovat. V EU nemá žádné rodinné vazby.

12. Žalovaný požádal Italskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce podle čl. 12 nařízení, s čímž vyjádřila Itálie dne 26. 1. 2024 souhlas.

13. Součástí správního spisu je Informace OAMP – Azylový systém ze dne 31. 7. 2023, Informace MZV ČR Itálie – Dohled nad dodržováním mezinárodních i evropských standardů v ubytovacích zařízeních pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 3. 2019, dopis Italské republiky týkající se garancí pro osoby přicházející na základě tzv. Dublinského řízení ze dne 8. 1. 2019.

14. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobci uplatněných žalobních bodů.

15. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů.

16. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je *žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*

17. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu *je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*

18. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*

19. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

20. Společný evropský azylový systém (jehož součástí je i nařízení Dublin III) je založen na zásadě, že za věcné posuzování žádosti o mezinárodní ochranu je odpovědný pouze jeden stát. Kritéria pro určení příslušnosti stanoví zejména čl. 3 – 16 nařízení Dublin III. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil.* V čl. 17 nařízení Dublin III je obsaženo diskreční oprávnění nepřislušného členského státu atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, což ovšem není právem k libovůli, nýbrž prostředkem zohlednění případů hodných zvláštního zřetele.

21. Nejvyšší správní soud v usnesení č. j. 8 Azs 18/2016 – 52 uvedl, že evropský azylový systém je založen na domněnce vzájemné důvěry a na předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Tato domněnka je vyvratitelná, to však neznamená, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Jelikož v otázce azylového řízení mezi členskými státy platí domněnka vzájemné důvěry, pro vyvrácení této domněnky musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, které by opřel o relevantní důkazy (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 252/2019 – 41). Obdobně dle rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 3. 2019, Jawo, C-163/17, bod [90], *má-li soud, který rozhoduje o oprávněm prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob.* K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny základních práv EU, musí tyto dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 192/2020 – 27). Přemístění žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu nařízení Dublin III lze tedy provést jen tehdy, jestliže příslušný členský stát nebude mít systémově v obecné rovině, případně i v rovině individuální (např. z důvodu zvláště závažného zdravotního stavu), problém se zajištěním alespoň minimálních důstojných podmínek, pokud jde o řízení a o podmínky přijetí dotčeného žadatele (viz. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 65/2020 – 31).

22. V projednávané věci je nesporné, že na základě pravidel pro určení příslušnosti členského státu obsažených v kapitole III, konkrétně čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, je k posouzení žádosti žalobce příslušná Itálie, neboť žalobci bylo uděleno italské vízum a Itálie přijala příslušnost k posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu.

23. Povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III. Dle judikatury je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy, bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 248/2014-27 a č. j. 9 Azs 17/2018 – 28).

24. Žalovaný se otázkou existence systémových nedostatků zabýval na straně 4 rozhodnutí. Vycházel z dokumentu Informace OAMP ze dne 31. 7. 2023 a z absence rozhodnutí mezinárodních orgánů o případných systémových nedostacích italského azylového systému.

25. Žalobce sice ve správním řízení neuvedl žádné konkrétní výhrady k italskému azylovému systému, avšak v soudním řízení příhodně namítá, že žalovaný se nijak nezabýval otázkou aplikace dohody mezi Itálií a Albánií o posílení spolupráce v migračních záležitostech ze dne 6. 11. 2023.

26. Na základě veřejně dostupných zdrojů soud zjistil, že dne 6. 11. 2023 byla uzavřena mezi vládou Italské republiky a Radou ministrů Albánské republiky dohoda o posílení

spolupráce v migračních záležitostech, dle které Itálie bude oprávněna přesunout žadatele o mezinárodní ochranu na území Albánie do zde vybudovaných zařízení v lokalitách přístavu Shëngjin a bývalé vojenské základny Gjadër, kde budou italští úředníci podle italského práva rozhodovat o azylových žádostech přesunutých žadatelů o azyl. Jedná se o opatření, které mělo omezit počet žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii, neboť internace žadatelů o azyl mimo území Itálie by jim zabránila požívat výhod pobytu v Itálii, a tím by i ovlivnila směr nelegální migrace do Evropy. O podobné opatření se bezvysledně pokusila také Velká Británie dohodou se Rwandou. Italsko-albánská migrační dohoda byla ratifikována v obou zemích v únoru 2024. Žalovaný byl proto dle názoru soudu povinen při posuzování existence systémových nedostatků italského azylového řízení přihlédnout k italsko-albánské dohodě, neboť její případná aplikace na žalobce by mohla mít na jeho postavení v azylovém řízení zásadní důsledky. Tvrzení žalovaného o tom, že mu nepřísluší výklad italské právní úpravy je v rozporu s podstatou posuzování systémových nedostatků azylového práva, neboť takové nedostatky mohou být dány již zákonnou úpravou, a nikoli jen praxí příslušných orgánů. Soud si vědom toho, že neexistují praktické zkušenosti z provozu detenčních „italských“ středisek v Albánii, pokud nebyla dosud zřízena, avšak přesto byl žalovaný povinen se zabývat otázkou přípustnosti transportu žadatelů o azyl v Itálii do Albánie, pokud by se žalobce daná dohoda přímo týkala. Žalovaný netvrdil, že takovou úvahu alespoň „mlčky“ ve správním řízení učinil, ostatně neschopnost dodat soudu obsah dané mezivládní dohody prokazuje, že tak neučinil. Je však otázkou, zda soud nemá povinnost si sám obstarat rozhodnou zahraniční právní úpravu. Vzhledem ke stanovené lhůtě 2 měsíců na projednání žaloby daného typu, má soud za to, že jde prvotně o povinnost žalovaného, zejména pokud takto měl učinit již ve správním řízení, a i nadále v soudním řízení nese odpovědnosti za výsledek správního řízení.

27. Dle soudu se žalovaný dopustil vady řízení, pokud se nezabýval otázkou aplikovatelnosti italsko-albánské dohody na případ žalobce, je tak dána vada nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v rozsahu posouzení systémových nedostatků italského azylového systému, protože otázka přesunu žadatelů o mezinárodní ochranu na území Albánie může vyvolat pochybnosti o zaručení práv žadatelů na území jiného státu mimo EU. Tato vada by však založila důvod pro zrušení rozhodnutí pouze tehdy, pokud by bylo zjištěno, že italsko-albánská dohoda by měla vliv na právní postavení žalobce, tedy že by se na něj vztahovala. Soud si je vědom toho, že se jedná o hraniční situaci nepřípustného překročení oprávnění soudu doplnit správní řízení, avšak nařízení Dublin III vnímá jako technickou normu, která nepředpokládá zásadní právní otázky při posuzování příslušnosti státu. Zároveň soud přihlédl k právnímu zastoupení žalobce, jeho práva byla v soudním řízení hájena co do formy na nejvyšší možné úrovni.

28. Žalovaný k prokázání obsahu italsko-albánské migrační dohody sdělil pouze odkaz na italské webové stránky. Žalobce i jeho právní zástupce popřeli znalost italského jazyka, soudce ovládá italštinu pouze na velmi základní úrovni, která mu však umožňuje určitou orientaci v textu, nehledě k automatickém překladu cizojazyčného textu v prohlížeči Microsoft Edge či za použití překladače Google nebo DeepL, přičemž pro posouzení věci byla rozhodná pouze část mezinárodní dohody týkající se osobní působnosti dohody. Žalovaný k prokázání obsahu mezinárodní dohody odkázal na italský Úřední věstník - <https://www.gazzettaufficiale.it/eli/id/2024/02/22/24G00028/sg>, ze kterého je patrné pouze, že došlo k ratifikaci dohody, nikoli text dohody. Žalovaným uvedený odkaz na italskou Poslaneckou sněmovnu - <https://temi.camera.it/leg19/provvedimento/protocollo-italia-albania-in-materia-migratoria.html> také neobsahuje text dohody, obsahuje pouze určité

resumé obsahu, dle kterého odstavec 2 dohody stanoví : „do zařízení v Albánii mohou být dopraveny pouze osoby naloděné na plavidla italských orgánů, a to i v důsledku záchranných operací v oblastech nacházejících se mimo teritoriální vody republiky nebo jiných členských států Evropské unie. Podle odstavce 3 jsou oblasti, které Albánie poskytla k užívání Itálii, postaveny na roveň pohraničním nebo tranzitním zónám; v těchto zónách se za určitých podmínek použije zrychlené řízení pro posuzování žádostí o mezinárodní ochranu“. Originální text je : In particolare, il comma 2 stabilisce che nelle strutture in Albania possono essere condotte solamente persone imbarcate su mezzi delle autorità italiane, anche a seguito di operazioni di soccorso, in zone situate all'esterno del mare territoriale della Repubblica o di altri Stati membri dell'Unione europea. In base al comma 3, le aree concesse in uso all'Italia da parte dell'Albania sono equiparate alle zone di frontiera o di transito; in tali aree, in presenza di determinate condizioni, si applica la procedura accelerata di esame delle richieste di protezione internazionale.

29. Obsah dohody, resp. zákona o jeho ratifikaci, soudce dohledal vlastní vyhledávací činností na webové stránce italského Senátu <https://www.senato.it/service/PDF/PDFServer/BGT/01403061.pdf>. Dle čl. 3 odst. 2 ratifikačního zákona mohou být v oblastech uvedených v čl. 1 písm. c) dohody (albánské území) převezeny pouze osoby, které se nalodily na plavidla italských orgánů mimo teritoriální vody Itálie nebo jiných členských států Evropské unie, a to i v důsledku záchranných operací (orig. text: Nelle aree di cui all'articolo 1, para grafo 1, lettera c), del Protocollo possono essere condotte esclusivamente persone imbarcate su mezzi delle autorità italiane all'esterno del mare territoriale della Repubblica o di altri Stati membri dell'Unione europea, anche a seguito di operazioni di soccorso.). Soud při jednání seznámil účastníky s italským zněním dané části zákona i jeho překladem do jazyka českého v této části. Z obsahu ratifikačního zákona vyplývá, že italsko-albánská migrační dohoda se týká pouze těch žadatelů, kteří byli zadrženi na moři a to v mezinárodních vodách. Ostatně dané nerozporoval ani právní zástupce žalobce, jestliže s poukazem na zprávu Amnesty International tvrdil totéž.

30. Žalobce vstoupil do schengenského prostoru letecky na území Chorvatska, tedy nebyl zadržen na moři, natož mimo teritoriální vody členů EU, proto se na něj nevztahuje migrační italsko-albánská dohoda, je tudíž vyloučeno, že by byl převezen na území Albánie na základě italsko-albánské migrační dohody. Nebyl proto důvod se zabývat případnými systémovými nedostatky italského azylového práva ve spojení se zajištěním práv žadatelů o azyl na území Albánie dle italsko-albánské migrační dohody. Otázka přesunu žadatelů na cizí území, byť se zachováním pravomoci příslušného státu rozhodovat o žádostech žadatelů o mezinárodní ochranu, může být předmětem relevantních právních diskuzí (viz soudní rozhodnutí ve věci realizace dohody Anglie a Rwandy), avšak přijetí daného řešení jako takové nezakládá závěr o tom, že daný stát tímto prokázal systémové nedostatky svého právního řádu v oblasti mezinárodní ochrany.

31. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III odchylně od čl. 3 odst. 1 nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Uvedené ustanovení umožňuje členským státům rozhodnout se převzít odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v případě, kdy příslušným je jiný členský stát. Přestože se jedná o diskreční ustanovení, které není nárokovatelné, judikatura Nejvyššího správního soudu stanovuje určité mantinely jeho

aplikace. V rozsudku č. j. 2 Azs 222/2016 – 24 Nejvyšší správní soud konstatoval, že *vyjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným státem tak neznamená právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolnosti případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III učinit.* Nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odst. 2 nařízení Dublin III ohledně vyžadované diskrece jiného státu : *Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 229/2016 – 44). Uvedený rozsudek druhého senátu konstatuje, že v případech hodných zvláštního zřetele, kterými jsou (mimo jiné) humanitární případy, situace vyžadující projev solidarity mezi členskými státy a rodinné či jiné sociální vazby žadatele v členském státě, je správní orgán povinen řádně odůvodnit, proč se rozhodl diskreční oprávnění nevyužít. V opačném případě trpí rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a je dán důvod pro jeho zrušení. Soudní dvůr, resp. nařízení Dublin III přiznává státům širokou míru vlastního uvážení ohledně aplikovatelnosti čl. 17 odst. 1 nařízení.

32. Žalovaný neshledal podmínky pro využití diskrečního opatření z důvodu absence vazeb žalobce na Českou republiku, aniž by tím překročil míru přípustného správního uvážení. Žalobou tvrzený cíl EU na zavedení společného evropského azylového systému nemůže být důvodem pro vyloučení platných pravidel právě tohoto společného azylového systému, neboť nařízení Dublin III je pevnou součástí evropského azylového systému.

33. Posuzovaná věc je projevem propojeného globalizovaného světa, kdy Ind na základě italského víza přicestuje do Chorvatska, aby v České republice požádal o azyl se zřetelem k obavě před umístěním v Albánii. Ze správního spisu nelze zjistit žalovaným tvrzené veřejné statistické zdroje o složení obyvatelstva v Itálii. Avšak bez ohledu na četnost výskytu sikhů v Itálii, kterou žalobce hodlal prokázat článkem aktualne.cz - „Otrocká práce na farmách v Itálii. Nemáme zaměstnavatele, ale pána, popisují indiští sikhové.“, má soud za to, že jde o účelovou námitku, neboť azylový příběh žalobce nedosahuje takové intenzity, aby se žalobce osobně stal globálně známým, a tím i ohroženým daleko od místa domoviny, kde měl být napaden. Žalovaný se námitkou sikhské hrozby v Itálii zabýval dostatečně. K tomu soud konstatuje, že v rámci EU je volný pohyb osob, tudíž by mohl být žalobce ohrožen kdekoliv v EU. Soud zamítl návrh na provedení výsledku žalobce pro nadbytečnost, předmětem řízení nebylo meritorní posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, nebyl tak důvod výsledkem žalobce doplňovat informace v tomto směru.

34. Z důvodů shora uvedených soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci samé úspěšný nebyl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 26. 6. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce